

Ехото на моя гласъ ми отгърна и чакъ тогава тѣ се развикаха изъ дола. Съ мъжа тѣ едва додоха до скалата, а никой не се рѣши да дойде при мене.

По-послѣ, кога бѣхъ по гурбетъ, азъ много пжти съмъ си спомнялъ за този день и всѣкога съмъ си казвалъ: — щастие! То е като дрѣна. Все ще се изпрѣчи веднажъ прѣзъ живота ти, само че малцина иматъ смѣлостта да го приближатъ и си го взематъ.

Завърналъ се въ къщи съ дрѣновитѣ клонки, азъ ги накихъ по полици и греди да имъ се по-радвамъ. Гледамъ ги прѣзъ примрѣжени клепахи и не мога да се нарадвамъ, че щастие съмъ донесълъ у дома. Въ топлата стая ги побиха росни капки, сѣкашъ ситна роса е паднала врѣзъ тѣхъ. Тѣ пълнѣха стаята съ леки сѣнки и тънъкъ мирисъ на горска свѣжестъ.

Азъ ги съзерцавахъ, а тѣхния ароматъ галѣше гърди и чувсвувахъ, че въ менъ се будятъ желанія по нѣщо далечно, радостно, мило...

По-послѣ, кога почвахъ да разбирамъ свѣта, азъ дълго съмъ мислилъ, какъ е станалъ обичая да се посрѣща новата година съ сурвакане и съ пжпкитѣ отъ дрѣна да се гадаятъ незнайни бѣдници и всѣкога мисълта, ми потъваше въ нѣкаква тъмнина на дрѣвността. Отговоръ не намирахъ. Ала всѣкога тия жилави вѣтви на якия дрѣнъ ми напомнѣха онѣзи труженици на чловѣчеството, които прѣзъ тъмнитѣ врѣмена на черно робство сж вѣщали приближаващата пролѣтъ въ живота на под-тиснатитѣ. Погледитѣ на тия прѣдвѣстници сж били като чапжилитѣ пжпки на дрѣновитѣ клонки. Тѣ сж подхраняли животъ въ себе прѣзъ най-сурова зима и сж чакали съ вѣра близка китна пролѣтъ.